

# Grunderna

(Sadananda, tidigt brev från Indien)

till svenska och © Kid Samuelsson 2006

Vid allt studium av Shastrams måste Ni vara vänliga att hålla vissa *grundläggande* saker helt klara för er, så att Ni inte sjunker ned i någon religiös sentimentalitet eller någon form av ”mystik”:

De ting som vi upplever i vår värld har för vårt medvetande en *bestämd plats* där de befinner sig och de bestäms av *tiden* (tidigare – nu – senare) och de har ett *inre* och ett *yttre*.

Gud, Hans rike, Hans medspelare etc. och ”tingen” i Hans rike har varken ett inre eller ett yttre, de är *alltid* samtidigt närvarande och de har ingen bestämd plats utan är *överallt*.

I vår värld kan *inte* två personer sitta på samma stol – samtidigt; men eftersom tingen och personerna i Hans rike inte har något inre och yttre kan två eller flera ting eller personer samtidigt vara på samma ”plats” där.

Gud och Hans rike etc. är alltså *överallt*. Det är inte så att Hans rike inte skulle finna någon ”plats” *där världen är* utan det är överallt. Emellertid *upplevs* inte Guds rike där *världen* som sådan blir upplevd fastän det verkligen helt och fullt är närvarande där. Detta innebär: Gud och världen är samtidigt närvarande där men de blir inte *upplevda* samtidigt.

Då Gud, Hans rike etc. under bestämda tider och på bestämda platser uppenbarar sig i världen, således gör det tydligt för oss att de evigt redan är närvarande där, så betyder det för oss att de ur rums- och tidlösheten träder in i (avatara) vårt rum och i vår historia utan att på något sätt förändras (ingen inkarnation alltså). Emedan vi varken kan uppleva rums- eller tidlöshet, visar sig Gud, Hans rike, avatarerna etc. så som *om* de vore tids- och rumsbestämda utan att i själva verket vara detta.

Vad som är *framtid* för oss är endast framtid för *oss*, vad som har en början och ett slut har endast en början och ett slut för *oss*, dvs. i vår värld, men sett utifrån Gud finns det varken en början eller ett slut och inte heller något som ligger mellan början och slut.

Atman i oss (liksom i alla levande varelser) är i själva verket bortom rum och tid – han *menar* sig bara vara i tid och rum då han *menar* sig vara ”fru Andersson” eller ”herr Olsson”. Så snart han emellertid blir varse att han är atma har han del i Guds

etc. tidlösa närvaro – och kroppen och anden etc. vilka utgör det som vi erfar som ”fru Andersson” eller ”herr Olsson” etc., blir *underordnad* det som atman vill och *harmoniskt* inordnad i hans nya världsbild.

En rymdfarkost färdas med en svindlande hastighet; atman är oändligt mycket snabbare eftersom det för honom varken finns tid eller rum.

Alltid i den Ena tjänsten

Sadananda